

*«...Εγώ είμαι που βλέπω,
και με τα μάτια μου ανοιχτά,
όλα είναι Φως...»*

ESOTERIC ASTROLOGY, Alice Bailey

188 αστέρια σχηματίζουν τον ιδιαίτερα μεγάλο αστερισμό του Ταύρου που απεικονίζεται ως ένας μεγαλόσωμος, εύρωστος ταύρος. Στις αρχαιότερες ηλιακές θρησκείες, ο Ταύρος πάντα συνδέονταν με έναν ή και παραπάνω υπέρτατους Θεούς και συμβόλιζε την αρσενική Θεϊκή δύναμη. Στην αρχαία Ελλάδα όπως και στη Ρώμη, ο Ταύρος ήταν το ιερό σύμβολο του Δία και του Ποσειδώνα. Για τους Εβραίους είναι ο ίδιος ο Ιεχωβάς, «ο Ταύρος του Ισραήλ». Έναν Ταύρο συναντάμε και στην Αποκάλυψη του Ιωάννη, ως ένα από τα τέσσερα πλάσματα που πλαισιώνουν τον θρόνο του Θεού.

Όταν ο Ήλιος μπαίνει στον οίκο του Ταύρου, έχουμε την σταδιακή λήξη της εποχής των εαρινών βροχών και καταιγίδων. Ταυτόχρονα, η φύση παύει πλέον να είναι τόσο τρυφερή και εύθραυστη όσο ήταν κατά το πέρασμα του Ήλιου στον οίκο του Κριού. Τα βλασταράκια αρχίζουν να μεγαλώνουν, τα άνθη ξεκινούν να γίνονται καρποί και τα γεννητούρια αρχίζουν να δυναμώνουν και να μην έχουν πλέον τόσο πολύ ανάγκη φροντίδας. Ομοίως, ο Ήλιος συνεχίζει να πορεύεται προς τον θρίαμβό του, κάνοντας κάθε μέρα τις μέρες μεγαλύτερες από τις νύχτες. Ολόκληρη η φύση αποκτά σθένος και η υπόσχεση των δώρων της είναι πλέον πιο ορατή και σίγουρη.

Ο Ταύρος είναι το δεύτερο κατά σειρά ζώδιο στον ζωδιακό κύκλο. Επομένως, είναι η πρώτη εκδήλωση του Ενός, καθώς χωρίζεται στα δύο, όπως ακριβώς αναφέρεται και στην Γένεση: «Στην αρχή δημιούργησε ο Θεός τον ουρανό και τη γη» (Γένεση 1:1).

Μια σειρά από διαχωρισμούς ακολουθούν αυτό τον πρώτο διαχωρισμό κι έτσι ξεκινά ο χαρακτηρισμός και η οριοθέτηση όλων των πραγμάτων: φως-σκοτάδι, νερό-γη, άνδρας-γυναίκα, καλό-κακό, κ.ο.κ. Θα πρέπει όμως πάντα να θυμόμαστε πως όλα προήλθαν από το ίδιο Ένα.

Το εσωτερικό μήνυμα του Ταύρου είναι η αποκάλυψη του εσωτερικού Φωτός που μέχρι τώρα παρέμενε κρυμμένο, λόγω άγνοιας της ύπαρξής του. Όμως, μετά την διδασκαλία και υπόσχεση του Κριού για Φως, ο Ταύρος έρχεται να αποκαλύψει και να εγκαθιδρύσει αυτό το Φως.

Παρόλο που ο Κριός έκανε ορατή την Οδό, δεν την έκανε κατανοητή ούτε επέτρεψε την συνειδητοποίησή της, διότι αυτό χρειάζεται χρόνο. Ο Ταύρος είναι αυτός που την κάνει και κατανοητή και εφικτή. Η Οδός συνειδητοποιείται και αυτό φέρνει την πρώτη ουσιαστική φώτιση και ταυτόχρονα την αυτοπεποίθηση ότι ο τελικός προορισμός δεν είναι τελικά και τόσο απρόσιτος.

Ο Ταύρος είναι η επιθυμία της ύπαρξης και η εκτίμηση της αίσθησης της ύπαρξης. Η Αφροδίτη, που κυβερνά τον Ταύρο, συμβολίζεται με έναν κύκλο και έναν σταυρό κάτω από τον κύκλο (σύμβολο επίσης του θηλυκού). Ο κύκλος αναπαριστά το Ένα και ο σταυρός την Ψυχή. Ολόκληρο το σύμβολο αναπαριστά την δύναμη της Ψυχής που εξυψώνεται και ξαναενώνεται με το Ένα, από το οποίο και προήλθε.

Κατά την περίοδο από το 2000 π.Χ. έως και τον 1ο αιώνα μ.Χ., όταν ο Ήλιος έμπαινε στον οίκο του Ταύρου, φαινόταν ταυτόχρονα σα να διέσχιζε καθημερινά τον Γαλαξία, διότι ο αστερισμός του Ταύρου τότε και την δεδομένη εποχή του έτους φαινόταν σαν να είναι μέσα στον Γαλαξία. Ο Γαλαξίας στον νυχτερινό ουρανό φαίνεται σαν μια λίμνη (ή ποτάμι) από αστέρια που διασχίζει ολόκληρο τον ορίζοντα.

Ομοίως, όταν ο κόσμος που παρακολουθεί την διδασκαλία του Ιησού αρχίζει να γίνεται πολύς -που σημαίνει ότι οι «σπόροι» των διδαχών του αρχίζουν να δυναμώνουν- ο Ιησούς αποφασίζει να περάσουν την λίμνη (Κατά Ματθαίο 8:18). Τότε κάνει το πρώτο του

πραγματικά εκπληκτικό θαύμα: όπως η είσοδος του Ήλιου στον οίκο του Ταύρου φέρνει την λήξη των καταιγίδων, έτσι και ο Ιησούς κατέπαυσε την τρικυμία που είχε σηκωθεί και επανέφερε την ηρεμία:

«Και αφού σηκώθηκε, επιτίμησε τον άνεμο και είπε στη θάλασσα: 'Σώπα, φιμώνου'. Και κόπασε ο άνεμος και έγινε μεγάλη γαλήνη » (Κατά Ματθαίο 8:23-27. Επίσης, στα Κατά Μάρκο 4:35-41 και Κατά Λουκά 8:22-25).

Κατόπιν αυτού, έχουμε επαναλαμβανόμενες αναφορές περασμάτων της λίμνης. Φαίνεται λες και για αρκετές μέρες, ο Ιησούς και οι μαθητές του, περνούσαν διαρκώς από τη μια όχθη της λίμνης στην άλλη.

Η «κατάπαυση των καταιγίδων» που φέρνει το πέρασμα του Ήλιου στον οίκο του Ταύρου, δεν είναι μονάχα κυριολεκτική αλλά και αλληγορική. Καθένας που ξεκινά το ταξίδι του προς την φώτιση έχει πρώτα να αντιμετωπίσει τις «καταιγίδες και τρικυμίες» που συμβαίνουν μέσα του. Η απόφαση αλλαγής τρόπου σκέψης, δηλαδή η «μετάνοια», δεν είναι κάτι τόσο απλό όσο ακούγεται. Απαιτεί προσπάθεια και συνεχής εσωτερική πάλη. Σχεδόν όλα όσα γνωρίζουμε και έχουμε συνηθίσει να πράττουμε πρέπει να αλλάξουν, αλλιώς δεν θα μπορέσουμε να προχωρήσουμε. Τα δυσκολότερα μαθήματα είναι αυτά που διδάξαν ο Υδροχόος, οι Ιχθύες και ο Κριός. Εάν αυτά κατανοήθηκαν πραγματικά και άρχισαν να γίνονται πράξη στην καθημερινότητά μας, τότε, με το πέρασμα στον Ταύρο, θα έρθει επιτέλους η πρώτη αίσθηση εσωτερικής γαλήνης. Η εσωτερική πάλη αρχίζει να υποχωρεί δίνοντας την θέση της σε μια νέα αντίληψη των πραγμάτων, τόσο φωτεινή και ζωντανή που μπορεί να χαρακτηριστεί ως μια μικρή «αναγέννηση». Κοιτάζοντας τώρα πίσω στο παρελθόν, στο πως ζούσαμε και σκεφτόμασταν, θα έχουμε την αίσθηση ότι ήμασταν πνευματικά τυφλοί και επομένως «νεκροί» ως πλάσματα που προέρχονται από το Θείο.

Αμέσως μετά το θαύμα της κατάπαυσης της τρικυμίας, ο Ιησούς και οι μαθητές του συναντούν τους δύο δαιμονισμένους που «βγαίνουν από τα μνήματα»:

«Και όταν αυτός ήρθε αντίπερα στη λίμνη, στη χώρα των Γαδαρηνών, τον συνάντησαν δύο δαιμονισμένοι που εξέρχονταν από τα μνήματα, πολύ κακοί, ώστε να μην μπορεί κανείς να περάσει από εκείνη την οδό. Και ιδού, έκραξαν λέγοντας:

'Τι σχέση έχουμε εμείς κι εσύ, Υιέ του Θεού; Ήρθες εδώ πριν από τον καθορισμένο καιρό, για να μας βασανίσεις;'

Ήταν λοιπόν μακριά από αυτούς μια αγέλη πολλών χοίρων που έβοσκε. Και οι δαίμονες τον

*παρακαλούσαν λέγοντας: 'Αν μας βγάλεις, απόστειλέ μας στην αγέλη των χοίρων'.
Και τους είπε: 'Πηγαίνετε'.*

Εκείνοι, αφού εξήλθαν, πήγαν στους χοίρους. Και ιδού, όρμησε όλη η αγέλη κάτω στον γκρεμό, στη λίμνη, και πέθαναν μέσα στα νερά» (Κατά Ματθαίο 8:28-32).

Αυτή η αναφορά είναι μια ιδιαίτερη αλληγορία, που συνοψίζει άριστα την πνευματική πορεία του ανθρώπου από την στιγμή που αποφασίζει να ακολουθήσει το μονοπάτι προς την φώτιση (Υδροχόος) ως την στιγμή που «συναντά» τον Ταύρο.

Δύο άνθρωποι από την χώρα των «Γαδαρηνών» (των «Γεργεσηνών» στο πρωτότυπο κείμενο) έβγαιναν από τα μνήματα. «Γεργεσηνός» σημαίνει «ξένος που πλησιάζει», όπως ξένος είναι στην ψυχή και στο Θείο ο εαυτός που έχουμε συνηθίσει να κατέχουμε.

Αυτοί οι δύο «ξένοι» έρχονται από τα «μνήματα», από μέρος δηλαδή που ανήκει μόνο στους νεκρούς, και εμποδίζουν για όλους την διέλευση στην οδό. Όπως ξαναειπώθηκε σε προηγούμενο κεφάλαιο, ο άνθρωπος είναι περισσότερο επιρρεπής στο κακό παρά στο καλό. Γι' αυτό ένας άνθρωπος πνευματικά τυφλός και απομακρυσμένος από την Θεία φύση του δεν είναι πρόβλημα μονάχα για τον εαυτό του αλλά και για όλους τους ανθρώπους που σχετίζονται μαζί του, διότι μπορεί να τους βλάψει ή και παρασύρει.

Οι δύο όμως «Γεργεσήνοι» βρέθηκαν στην παρουσία του Χριστού -του Τέλειου Ανθρώπου και αμέσως τον αναγνώρισαν, όπως αναγνώρισαν ότι δεν έχουν καμία σχέση με αυτόν, διότι είναι «νεκροί» ενώ αυτός είναι η ίδια η ζωή. Η σύγκριση ήταν αναπόφευκτη, διότι αν και πνευματικά «νεκροί» επειδή έχουν απαρνηθεί την Θεία φύση τους, δεν παύουν να έχουν ψυχή. Η ψυχή τους αναγνώρισε το ποιος είναι ο πραγματικός τους στόχος όταν τον είδαν μπροστά τους: να γίνουν τέλειοι Άνθρωποι.

Χωρίς καν να απειλήσουν ή να προσπαθήσουν να αποφύγουν τον Χριστό, αμέσως του ζήτησαν να τους αποστείλει σε μια αγέλη γουρουνιών. Το γουρούνι (που κατά τ' άλλα είναι ένα συμπαθέστατο πλάσμα) υπήρξε ανέκαθεν σύμβολο οκνηρίας, λαιμαργίας, απληστίας, βρωμιάς, οργής και πάθους. Κατά κάποιο τρόπο ενσαρκώνει τις λεγόμενες «θανάσιμες αμαρτίες», δηλαδή τις μεγαλύτερες αστοχίες του ανθρώπου. Πράγματι, ο Χριστός τους αποστέλλει στην αγέλη των χοίρων η οποία ορμά και «πεθαίνει μέσα στα νερά της λίμνης».

Οι δύο άνθρωποι της χώρας των Γεργεσίνων δεν είναι παρά προσωποποιήσεις των Ιχθύων και του Κριού που προηγήθηκαν του Ταύρου. Είναι οι άνθρωποι που κατάλαβαν τις αστοχίες τους και πολεμούσαν να απαλλαχθούν από αυτές, αλλάζοντας τους τρόπους τους. Καθ' όλη την διάρκεια της περιόδου που αντιπροσωπεύουν οι Ιχθύες και ο Κριός, ο άνθρωπος πολεμά με τον εαυτό του, προσπαθώντας να απαλλαχθεί από τους τρόπους της ζωής του που βλάπτουν το πνεύμα του.

Πρώτα είχε να αντιμετωπίσει την οκνηρία του, για να μπορέσει να απομακρυνθεί απ' όσα τον έκαναν να νιώθει ασφαλής και επομένως δεν του επέτρεπαν να εργαστεί για να αναπτυχθεί πνευματικά. Έπρεπε να πάψει να αισθάνεται ως «προστατευμένο παιδί» και να αρχίσει να συμπεριφέρεται ως «αφοσιωμένος γονέας» του κόσμου.

Όταν βγήκε νικητής απ' αυτή την μάχη, είχε μια άλλη μεγαλύτερη μάχη να δώσει: την ριζική αλλαγή στο τρόπο σκέψης του. Έπρεπε να πάψει να είναι εγωκεντρικός, εκδικητικός και άπληστος. Έπρεπε να μάθει να σέβεται όλους τους ανθρώπους και να μην τους βλάπτει. Το έργο ήταν πολύ δύσκολο, αλλά με την επίτευξή του μπόρεσε να απαλλαχθεί απ' όλα όσα τον κρατούσαν πνευματικά «τυφλό» και «νεκρό». Απαλλάχθηκε από τα «δαιμόνια των χοίρων» και αυτό σηματοδότησε την «αναγέννησή» του μέσα στα νερά της λίμνης του Ταύρου.

Απ' αυτό το γεγονός και μετά, οι διδαχές του Ιησού που ακολουθούν δεν είναι τόσο απλές όπως ήταν στην περίοδο επί Κριού. Οι περισσότερες σχετίζονται με την Βασιλεία των Ουρανών και οι παραβολές του παύουν να έχουν τον απλοϊκό χαρακτήρα που είχαν ωρίτερα, διότι οι άνθρωποι τώρα μπορούν να καταλάβουν τα δυσκολότερα νοήματα.

Ταυτόχρονα, κατά την διάρκεια όλων αυτών των περασμάτων και των διδασκαλιών, ο Ιησούς ολοκληρώνει την επιλογή των δώδεκα εκλεκτών μαθητών του.

«Και αφού προσκάλεσε τους δώδεκα μαθητές του, τους έδωσε εξουσία στα ακάθαρτα πνεύματα, ώστε να τα βγάζουν, και να θεραπεύουν κάθε νόσο και κάθε αδυναμία » (Κατά Ματθαίο 10:1).

Τους δίνει οδηγίες για το πώς να διδάσκουν και τους κρίνει πλέον έτοιμους να θεραπεύουν και να θαυματοποιούν, διότι έχουν πια κατανοήσει και συνειδητοποιήσει την

οδό. Έπαψαν να «κοιτούν χωρίς να βλέπουν» και να «ακούν χωρίς να καταλαβαίνουν». Δόθηκε ο απαραίτητος χρόνος ν' ανοίξουν τα μάτια και τ' αυτιά τους και τώρα είναι έτοιμοι να δουν πραγματικά το Φως και να μεταφέρουν το μήνυμά του και σε άλλους. Μια πολύ όμορφη παρουσίαση αυτού, μας δίδεται με το τελικό πέρασμα της λίμνης:

«Και αμέσως ανάγκασε τους μαθητές να μπουν στο πλοίο και να πάνε πριν από αυτόν στην όχθη αντίπερα, ωσότου να απολύσει τα πλήθη. Και αφού απόλυσε τα πλήθη, ανέβηκε στο όρος ιδιαιτέρως για να προσευχηθεί. Και όταν βράδιασε, ήταν μόνος εκεί. Και το πλοίο ήδη απείχε πολλά χιλιόμετρα από την ξηρά και βασανιζόταν από κύματα, γιατί ο άνεμος ήταν αντίθετος. Κατά τα ξημερώματα, λοιπόν, ήρθε προς αυτούς περπατώντας πάνω στη λίμνη. Και οι μαθητές, επειδή τον είδαν να περπατάει πάνω στη λίμνη, ταραχτήκαν λέγοντας ότι είναι φάντασμα, και έκραξαν από το φόβο. Ευθύς όμως τους μίλησε ο Ιησούς λέγοντας: 'Έχετε θάρρος, εγώ είμαι. μη φοβάστε'. Του αποκρίθηκε τότε ο Πέτρος και είπε: 'Κύριε, αν είσαι εσύ, διάταξέ με να έρθω προς εσένα πάνω στα νερά'. Εκείνος είπε: 'Έλα'. Και αφού ο Πέτρος κατέβηκε από το πλοίο, περπάτησε πάνω στα νερά και ήρθε προς τον Ιησού. Βλέποντας όμως τον άνεμο ισχυρό, φοβήθηκε και, επειδή άρχισε να καταποντίζεται, φώναξε λέγοντας: 'Κύριε, σώσε με'. Αμέσως τότε ο Ιησούς, αφού έκτεινε το χέρι, τον έπιασε και του λέει: 'Ολιγόπιστε, γιατί δίστασες;' Και μόλις αυτοί ανέβηκαν στο πλοίο, κόπασε ο άνεμος. Εκείνοι μέσα στο πλοίο τον προσκύνησαν λέγοντας: 'Αληθινά είσαι Υιός Θεού' » (Κατά Ματθαίο 14:22-32).

Σε αυτό το σημείο της ιστορίας παρατηρούμε κάτι παράδοξο: ο Πέτρος και οι άλλοι μαθητές, πρώτη φορά τώρα συνειδητοποιούν το ποιος είναι ο Ιησούς. Παρόλο που και πρωτύτερα τον είχαν αποκαλέσει «Υιό Θεού» (Κατά Ιωάννη 1:35-36), φαίνεται πως δεν το συνειδητοποιούσαν. Ακόμα και ο ίδιος ο Βαπτιστής, αυτός που προετοίμασε την οδό του Ιησού, ο σπουδαίος και ξεχωριστός Πρόδρομος που όντας έμβρυο ακόμα στην κοιλιά της μητέρας του ένωσε την παρουσία του Ιησού και σκίρτησε (Κατά Λουκά 1:41), που όταν βάπτιζε τον Ιησού είδε το Άγιο Πνεύμα και άκουσε την φωνή του Θεού (Κατά Ιωάννη 1:32, Κατά Μάρκο 1:10-11, Κατά Ματθαίο 3:16, Κατά Λουκά 9:35), ακόμα κι αυτός θέτει στον Ιησού την απρόσμενη ερώτηση: «Εσύ είσαι ο ερχόμενος ή άλλον να προσδοκούμε;» (Κατά Ματθαίο 11:2-5).

Οι μαθητές του Ιησού και ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, παρόλο που τόσο καιρό ήταν μάρτυρες τόσων θαυμάτων και διδαχών, όχι μονάχα ξαφνιαζόνται με ένα ακόμα θαύμα αλλά και τώρα για πρώτη φορά τον αποκαλούν 'Υιό Θεού' έχοντας πλέον πλήρη συνείδηση του τι αυτό σημαίνει. Τόσο καιρό κοιτούσαν και άκουγαν χωρίς να βλέπουν και να κατανοούν. Με την ολοκλήρωση του έργου του Ταύρου καθώς ο Ήλιος εξέρχεται από τον οίκο του, είναι πια όλοι έτοιμοι να δουν με τα μάτια ανοιχτά το Φως και να το κατανοήσουν.

«Και καθώς οι μαθητές του ήρθαν κοντά του, του είπαν: Γιατί τους μιλάς με παραβολές; Και εκείνος, απαντώντας, είπε σ' αυτούς: Επειδή, σε σας δόθηκε να γνωρίσετε τα μυστήρια της βασιλείας των ουρανών, σ' εκείνους όμως δεν δόθηκε. Επειδή, όποιος έχει, θα του δοθεί κι άλλο, και θα έχει περίσσιο• όποιος, όμως, δεν έχει, και ό,τι έχει, θα αφαιρεθεί απ' αυτόν. Γι' αυτό τους μιλάω με παραβολές, επειδή βλέποντας δεν βλέπουν, και ακούοντας δεν ακούν ούτε καταλαβαίνουν. Και εκπληρώνεται επάνω τους η προφητεία τού Ησαΐα, που λέει: «Θα ακούσουν με την ακοή, αλλά δεν θα εννοήσουν• και βλέποντας θα δουν, και δεν θα καταλάβουν• επειδή, η καρδιά αυτού τού λαού πάχυνε, και με τα αυτιά βαριάκουσαν, και έκλεισαν τα μάτια τους, μήπως και δουν με τα μάτια, και ακούσουν με τα αυτιά, και καταλάβουν με την καρδιά, και επιστρέψουν, και τους γιατρέψω». Τα δικά σας μάτια, όμως, [είναι] μακάρια, για τον λόγο ότι βλέπουν• και τα αυτιά σας, για τον λόγο ότι ακούν. Επειδή, σας διαβεβαιώνω ότι, πολλοί προφήτες και δίκαιοι επιθύμησαν να δουν όσα [εσείς] βλέπετε, και δεν είδαν• και να ακούσουν [εσείς] όσα ακούτε, και δεν άκουσαν » (Κατά Ματθαίο 13:10-17).

Οι αστερισμοί γύρω από τον Ταύρο παρουσιάζουν επίσης ενδιαφέρον. Ο αστερισμός του Ταύρου συνήθως απεικονίζεται ως ένας εύρωστος ταύρος και δίπλα του είναι ο αστερισμός του Ωρίωνα.

Ο αστερισμός του Ωρίωνα συνδέεται με τον Χριστό, από τα πρωτοχριστιανικά χρόνια. Ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα είναι η περιγραφή του οράματος του Χριστού στην Αποκάλυψη, που φαίνεται να περιγράφει τον αστερισμό του Ωρίωνα:

«Και έστρεψα πίσω, για να βλέπω τη φωνή που μιλάγε μαζί μου. Και όταν έστρεψα πίσω, είδα εφτά λυχνίες χρυσές και στο μέσο των λυχνιών έναν όμοιο με γιο ανθρώπου, ντυμένο με χιτώνα ποδήρη και περιζωσμένο στους μαστούς με ζώνη χρυσή. Και η κεφαλή του και οι τρίχες είναι λευκές σαν μαλλί λευκό, σαν χιόνι, και οι οφθαλμοί του σαν πύρινη φλόγα και τα πόδια του όμοια με χαλκολίβανο σαν σε πυρακτωμένο καμίνι και η φωνή του σαν βοή από νερά πολλά. Και έχει μέσα στο δεξί χέρι του εφτά αστέρες και από το στόμα του εκπορεύεται ρομφαία δίστομη κοφτερή και η όψη του είναι όπως ο ήλιος φέγγει στη δύναμή του » (Αποκάλυψη 1:12-16).

Τα βασικά αστέρια του αστερισμού του Ωρίωνα είναι επτά. Απεικονίζεται ως ένας

μεσήλικας δυνατός άνδρας, με μακριά μαλλιά, που φορά χιτώνα και φαρδιά ζώνη (η φημισμένη «ζώνη του Ωρίωνα»). Έχει το αριστερό του χέρι υψωμένο μπροστά στο πρόσωπό του και κρατά ρόπαλο (ή σπαθί, σε άλλες απεικονίσεις), ενώ στο δεξί του χέρι κρατά δέρμα λέοντα. Απεικονίζεται πάντα σα να πατά πάνω σε σύννεφο, διότι ο Γαλαξίας τον κάνει να φαίνεται σα να περπατά πάνω σε σύννεφα, και η πορεία του στον ουρανό ακολουθεί αυτήν του Ήλιου, σε θέση ακριβώς από κάτω του. Οι ομοιότητες είναι εκπληκτικές για να περάσουν αδιάφορες, κι έτσι ο Ωρίωνας συνδέθηκε με τον Χριστό.

Το ομορφότερο όμως μήνυμα της σκηνής του Ταύρου και του Ωρίωνα, είναι ότι ο Ταύρος απεικονίζεται σα να προσκυνά μπροστά στον Ωρίωνα, αλλά και ο Ωρίωνας μπροστά στον Ταύρο. Η διδασκαλία προσκυνά τον Λόγο και ο Λόγος την διδασκαλία.

Από τα πόδια του Ωρίωνα ξεκινά ο αστερισμός του ποταμού Ηριδανού (που ονομάζεται και «από Ωρίωνος Ποταμός»), ο οποίος καταλήγει στον αστερισμό του Φοίνικα. Για άλλη μια φορά έχουμε τον συμβολισμό της σύνδεσης του Χριστού-Ωρίωνα με την αναγέννηση και ανάσταση, συνοψίζοντας ολόκληρη την ιστορία του Ιησού που έγινε Χριστός:

Ξεκινώντας από την βάπτιση με νερό (ο ποταμός Ηριδανός), ο Ιησούς-Ωρίωνας θα οδεύσει προς τον θάνατο και τελικά την ανάστασή του, όπως το μυθικό πουλί της φωτιάς, ο Φοίνικας, που αναγεννάται από τις στάχτες του.

Ο ποταμός Ηριδανός έχει επίσης συνδεθεί με τον 'ποταμό φωτιάς' της Κρίσης από το βιβλίο του Δανιήλ:

«Ποταμός φωτιάς έβγαινε και διαχεόταν από μπροστά του. Χίλιες χιλιάδες τον υπηρετούσαν, και χίλιες μυριάδες παραστέκονταν μπροστά του• το κριτήριο κάθισε, και τα βιβλία ανοίχτηκαν » (Δανιήλ 7:10).